

fond majtkový, nýbrž jen osobní výdělek žalovaného, který by při jeho odporu proti placení výživného žalobkyni snadno mohl uniknouti. Dlužno tedy prohlásiti za správný názor soudu rekursního, že nebylo třeba požadovati od žalobkyně, aby ještě podle § 370 ex. ř. zvláště ohrožení svého nároku osvědčovala.

Čís. 743.

Zákon o cestách z nouze ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák.

Průkaz, že peníz, rovnající se odškodnému, dán byl na poštu pro odpůrce, není průkazem zaplacení po rozumu § 17 zákona.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R I 895/20.)

V řízení o propůjčení cesty nezbytné nařídil soud první stolice dle § 17 cit. zák., by vložena byla pro oprávněné služebnost vozové cesty přes pozemek služebný náležející faře v J. Rekursní soud doplnil ku stížnosti finanční prokuratury usnesení prvního soudu v ten smysl, že nařídil, by v pozemkové knize na nemovitosti náležející oprávněným se vložilo zástavní právo pro nárok fary v J. na odškodné. Důvod y: Dle § 17 zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák., má soud, když vyprší lhůta čtyř neděl od právoplatnosti usnesení, vykazujícího cestu nezbytnou, naříditi řádný zápis cesty nezbytné do knihy pozemkové a zároveň naříditi vklad práva zástavního pro přiknuté odškodné. Pouze tehda, když do té doby bylo soudu prokázáno, že odškodné s příslušnými úroky zatím již bylo zapraveno, nebo k soudu složeno, nemá místa zajištění odškodného. Bylo tudíž prokázati nabyvatelům cesty nezbytné, že zapravili odškodné, průkazu takového však nepředložili, neboť vykázaný podací lístek poštovní svědčí sice tomu, že peníz odškodného byl zaslán na farní úřad v J., totiž že byl dne 5. června 1920 na poštovním úřadě v T. jmenovanému úřadu poukázán, není však průkazní listinou o tom, že zasláný peníz skutečně adresáta řádně došel a že jej tento řádně obdržel. Jestli možno, že zásilka vůbec nedorazí, nebo že s jakékoliv jiné příčiny adresátu není dodána a tu nese nebezpečí dopravy zasílatel, když placení poštou nebylo věřitelem vymíněno nebo žádáno. Podací lístek takový netvoří tedy důkazu o tom, že dluh byl zaplacen a nemůže nahraditi kvitance ve smyslu § 1426 obč. zák., to tím méně zde, kde jde o zápisy knihovní a kde tedy užití je přísnějších předpisů zákona knihovního. Poněvadž nebylo zde řádného průkazu o zapravení odškodného, měl se první soudce při zápisu řídití předpisem § 17, odstavec první zákona a, ježto tak neučinil, jest stížnost odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvod y:

Podle § 17 zákona o zřizování cest nezbytných ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. soud jest povinen, jak v usnesení v odpor vzatém správně jest uvedeno, z moci úřední naříditi knihovní vklad práva zástavního za odškodné, leč by prokázáno bylo, že toto bylo již zaplacené nebo k soudu složeno. Pod zaplacením ve smyslu tohoto § 17 lze vzhledem na

§§ 1412, 1413 a 1415 obč. zák. rozuměti toliko zaplacení osobě té, která jest věřitelem. Stěžovatelé však neprokázali, že odškodné bylo věřiteli, totiž faře v J., zaplaceno, nýbrž pouze, že za účelem zaplacení odškodného odevzdali potřebné k tomu peníze poštovnímu úřadu za účelem dodání jich farnímu úřadu v J. Podle §§ 1002, 1009 a 1017 obč. zák. byl poštovní úřad zmocněncem stěžovatelů za účelem zaplacení odškodného s účinkem podle § 1412 obč. zák., že by totiž zaplacením tím povinnost stěžovatelů pomínila tak, jako kdyby zaplatili sami. Odevzdáním peněz poštovnímu úřadu k onomu účelu však nenastalo ještě zaplacení odškodného s tímto účinkem. V rekursu finanční prokuratury do usnesení soudu první stolice jest prohlášeno, že odškodné bylo vyplaceno duchovnímu správci československé náboženské společnosti. Z toho však neplyne, že by zaplacení bylo se stalo věřiteli oprávněnému, totiž faře v J.; prohlášení ono tudíž nemůže nahraditi potřebný výkaz o zaplacení, to tím méně, poněvadž v rekursu finanční prokuratury výslovně jest tvrzeno, že oprávněnému věřiteli zaplaceno nebylo.

Čís. 744.

Vymáhající věřitel má při exekuci dle § 353 ex. ř. nárok na náhradu veškerého nákladu, jehož bylo třeba k účelnému provedení činu nebo práce. Nežádal-li o zálohu nebo nepostačuje-li záloha, soudem určená, jest na vymáhajícím věřiteli, by domáhal se náhrady nákladu žalobou.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R I 916/20.)

Dlužníku bylo rozsudkem uloženo provést opravu automobilu. V následujícím pak řízení exekučním byl věřitel dle § 353 ex. ř. zmocněn, by dal automobil opravit osobou třetí na dlužníkův náklad, který byl původně určen penízem 1.000 Kč, později byl zvýšen na 4.000 Kč za opravu automobilu a 1.000 Kč za rozložení automobilu a konečně byl právoplatně stanoven penízem 8.000 Kč. K vydobytí nákladu byla pak vedena proti dlužníku exekuce, načež on zaplatil náklad 8.000 Kč a navrhl zrušení exekuce. První soud návrhu vyhověl, vzav za prokázáno, že nárok věřitelův byl uspokojen, při čemž vycházel z názoru, že náklad 1.000 Kč za rozložení automobilu jest obsažen v celkových 8.000 Kč. Rekursní soud návrh zamítl nejsa toho názoru, že by zmíněný náklad 1.000 Kč byl v celkovém nákladu obsažen.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu tak, že zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Usnesením okresního soudu jako soudu exekučního ze dne 10. června 1920 bylo vysloveno, že se náklad na provedené opravy automobilu v exekučním titulu (rozsudku ze dne 22. srpna 1919) naznačeného tak, jak tamže jest uvedeno, konečně určuje úhrnným penízem 8.000 Kč. V odůvodnění tohoto usnesení bylo ve shodě s exekučními spisy poukázáno k tomu, že byl vymáhající věřitel usnesením okresního soudu ze dne 29. září 1919 podle § 353 ex. ř. zmocněn, by dal osobou třetí opravit automobil, o který tu jde, na dlužníkův náklad, který byl zatím určen 1.000 Kč;